



Arrest

nr. 234 401 van 24 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN NIEUWENHUIJZEN
Borsbeeksebrug 36
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2020.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN NIEUWENHUIJZEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. U bent een Psthoun van etnische origine. U stelde dat u in uw regio in conflict kwam met een persoon, X genaamd, nadat uw broer de dieren op diens gronden had laten grazen. U en uw vader zouden daarop deze man hebben bedreigd. U dreigde hem aan te geven bij de Amerikaanse soldaten als zijnde een 'Talib'. Deze persoon was immers een religieuze man die les gaf in de plaatselijke moskee. Een tijdje later werd X effectief gearresteerd door Amerikaanse soldaten. Nochtans zouden jullie hem niet hebben aangegeven. De familie van deze persoon vluchtte weg uit de regio. Nadien kregen u en uw familie vanwege deze persoon bedreigingen en even later werd uw vader door de Taliban opgepakt. U en uw familie reisden daarop naar Jalalabad waar u verbleef bij een neef van uw vader. Omdat u vreesde hetzelfde lot te

moeten ondergaan als uw vader, besloten de neven van uw vader dat u het land beter zou verlaten. U reisde na een verblijf van vier of vijf dagen in Jalalabad illegaal naar Europa. Op 16 augustus 2008 werden in Griekenland uw vingerafdrukken genomen en op 21 december 2009 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitsbewijs ("taskara") neer.

Op 29 oktober 2010 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de Taliban. Gezien uw afkomst uit het district Deh Bala (provincie Nangarhar) kreeg u wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 9 augustus 2017 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 38 maanden wegens verkrachting van een minderjarige boven de leeftijd van 14 jaar en onder de 16 jaar.

Op 20 september 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 8 november 2017 werd u door een medewerker van het CGVS gehoord in de gevangenis van Mechelen. U stelde dat u uw beschermingsstatus diende te behouden omdat u niet naar Afghanistan kan terugkeren. U verwees naar de algemene situatie in het land en naar het feit dat u hier veroordeeld bent voor verkrachting. U verklaarde dat een vriend dit nieuws op Facebook postte en dat dorpelingen, autoriteiten en Taliban mogelijks op de hoogte zijn van wat u hier heeft gedaan. Tot slot verwees u ook nog eens naar uw eerder ongeloofwaardig bevonden problemen met M. (...) die tot de Taliban zou hebben behoord.

Op 17 november 2018 nam het CGVS een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, daarbij steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 16 april 2019. U ging niet in cassatieberoep.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 20 februari 2020, vier dagen voor uw geplande repatriëring naar Afghanistan, een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verblijft intussen in het Centrum voor illegalen te Merksplas (CIM). U verwijst hierbij opnieuw naar de algemene situatie in Afghanistan en stelt dat deze erger is dan in 2009. U verklaart eveneens sinds 2008 niet meer in Afghanistan te zijn geweest, er enkel nog uw moeder te hebben en al drie jaar geen contact meer te hebben met haar. U heeft niets of niemand meer in Afghanistan, en kan niet meer bij uw familie terecht omdat u een ongehuwd man bent. U zult er niet geaccepteerd worden door de samenleving. U kan niet uitleggen dat u in de gevangenis zat, uw familie zal dan niet meer geaccepteerd worden door andere familieleden. Ook herhaalt u dat uw leven in gevaar is omwille van uw persoonlijke problemen daar. Tot slot kan u niet teruggaan omdat u helemaal veranderd bent en niet meer binnen de Afghaanse cultuur past.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat u uw tweede verzoek om internationale bescherming pas indiende op 20 februari 2020, vier dagen voor uw geplande repatriëring naar Afghanistan. Nochtans

nam het CGVS reeds een beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus op 17 november 2017, en bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 16 april 2019. Dat u meer dan tien maanden na deze definitieve beslissing door de RVV wachtte om een tweede verzoek in te dienen, en dit pas deed nadat uw repatriëring reeds werd gepland, stelt uw nood aan internationale bescherming reeds een eerste maal ernstig in vraag.

Ten tweede, met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de persoonlijke problemen waardoor uw leven in gevaar zou zijn (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 5.1), moet worden beklemtoond dat het CGVS al in de beslissing van 29 oktober 2010 tot de bevinding kwam dat deze problemen ongeloofwaardig zijn en dus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet op basis van de algemene toestand in uw regio van herkomst. U diende daarenboven geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Uw toekomstige verklaringen dat u sinds 2008 niet meer in Afghanistan bent geweest, u er enkel nog uw moeder hebt, reeds drie jaar geen contact meer met haar hebt en er bijgevolg niets of niemand meer heeft (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1), werpen geen ander licht op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bovendien is het opmerkelijk dat u even later dan weer stelt dat u niet meer terecht kan bij uw familie in Afghanistan omdat u een ongehuwde man bent (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 2.1 en 2.2), hetgeen niet rijmt met uw bewering niemand meer te hebben in Afghanistan. De stelling dat u in Afghanistan op uw leeftijd zou moeten getrouwd zijn en kinderen hebben en bijgevolg niet zou worden geaccepteerd binnen de samenleving (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 2.2), toont evenmin aan dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land. Uit niets blijkt immers dat u in de toekomst niet meer zou kunnen trouwen en kinderen krijgen in Afghanistan, noch dat u, indien dit effectief niet zou lukken, er bijgevolg een mensonwaardig leven zou leiden louter en alleen om dat u single bent. Verder ligt de oorzaak van de verbreking van het contact met uw moeder eenvoudigweg bij uzelf. U stelt immers dat u geen contact meer hebt met haar omdat u in de gevangenis zat en u haar dit "gewoon niet kon uitleggen" (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 4.2). Bijgevolg kan worden verwacht dat u het contact met uw moeder, dat tot drie jaar geleden goed onderhouden werd, kan hernemen, en dat u er eenvoudigweg voor kan kiezen haar in te lichten over de feiten en hier de gevolgen van te dragen, of wellicht ook inventief genoeg kan zijn om een andere verklaring voor uw stilte van de afgelopen jaren te geven. Dat uw vader, moeder en andere gezinsleden omwille van uw gevangenisstraf niet meer zouden geaccepteerd worden door andere familieleden (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 4.2) is een zeer hypothetische stelling die u op geen enkele wijze onderbouwt. Eerst en vooral dient u zoals eerder opgemerkt uw naaste familie niet in te lichten over uw gevangenisstraf, en dienen zij dit op hun beurt, in het geval u er toch voor kiest hen in te lichten, niet door te vertellen aan andere familieleden in Afghanistan. In deze context wenst het CGVS er ook nog op te wijzen dat u in het kader van een onderzoek naar een nieuw element in uw dossier (met name uw definitieve veroordeling omwille van de verkrachting van een minderjarig meisje), op 8 november 2017 nogmaals gehoord werd en u destijds verklaarde represailles in Afghanistan te vrezen omwille van uw veroordeling in België (CGVS dd.08.11.2017 p.3), hetgeen echter ongeloofwaardig bevonden werd in de motivering van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat u heden aangeeft angst te hebben om uw familie in te lichten over uw veroordeling en dat uw familie niet meer zou geaccepteerd worden omwille hiervan (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 4.2), bevestigt nogmaals dat er van uw bewering dat uw veroordeling destijds reeds gekend was in Afghanistan, niets aan was en doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft het feit dat u hier naar school geweest bent en uw verklaring dat u niet terug kan naar Afghanistan omdat u helemaal veranderd bent en niet meer binnen de Afghaanse cultuur zou passen (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.2 en vraag 5.1), kan het CGVS ook hiervoor geen nood aan internationale bescherming vaststellen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw verblijf in Europa sinds 2008 van u een dusdanig andere jongeman zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en u zich niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze. Uw verklaring wat betreft uw aanpassing aan de Belgische cultuur, wat dit ook moge betekenen, houdt bovendien geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag, noch houdt zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het

algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de

omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geviséerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijft daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Al in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 november 2017 motiveerde het CGVS waarom:

Immers, u bent een volwassen alleenstaande man. U bent zowel het Dari als het Pashtou, de twee officiële landstalen, machtig (CGVS dd.08.11.2017, p.6). U liep naar eigen zeggen zes jaar school in Deh Bala en bent geletterd (CGVS dd.08.11.2017, p.6). In België volgde u met succes een opleiding sanitair. U was actief als interim in meerdere bedrijven. U was ook aandeelhouder van een nachtwinkel in Mechelen (CGVS dd.08.11.2017, p.6-7). Uw beroepsgerichte opleiding en werkervaring kunnen uw zoektocht naar werk in Jalalabad bespoedigen. Verder blijkt uit het dossier dat u reeds vertrouwd bent met de stad Jalalabad. U zegt dat u daar veelvuldig geweest bent (CGVS dd.08.11.2017, p.5). Bepaalde delen van de stad zegt u erg goed te kennen (CGVS dd.08.11.2017, p.5), u verklaart ook vrienden te hebben in de wijk Joy Haft. U zou die vroeger geregeld hebben ontmoet, via die vrienden zou u ook het Dari hebben aangeleerd (CGVS dd.08.11.2017, p.6). Er mag ook worden verondersteld dat u er familie heeft wonen. U vermeldde tijdens een eerder gehoor de aanwezigheid aldaar van neven van uw vader en van een oom aan moederszijde (CGVS dd.08.11.2017, 28 september 2010, p.4, 5, 11). Heden verklaart u dat die mensen daar niet meer wonen, al slaagt u er niet in te verduidelijken wanneer of waarom ze dan zouden zijn vertrokken (CGVS dd.08.11.2017, p.4, 7), wat toch zeer opmerkelijk is en doet vermoeden dat ze nog steeds in Jalalabad verblijven. Het CGVS merkt voorts op dat u opvallend vage verklaringen aflegt over de verblijfplaatsen van uw familieleden. U zegt niet te weten waar uw broers zouden zijn (CGVS dd.08.11.2017, p.3) en u beweert ook niet te weten waar uw gehuwde zussen wonen (CGVS dd.08.11.2017, p.3, 4). U verklaart voorts dat uw vader enkele jaren geleden kwam te overlijden (CGVS dd.08.11.2017, p.3), terwijl u wat later niet meer zeker bent van zijn dood en verklaart dat u er geen informatie over heeft (CGVS dd.08.11.2017, p.9). Dat uw familie eveneens in Jalalabad verblijft, kan gezien uw bizarre verklaringen geenszins worden uitgesloten. Uw opleidingsniveau, uw talenkennis, uw werkervaring, uw kennis van de stad Jalalabad, de aanwezigheid van vrienden en wellicht ook van familie aldaar, maken dat u er over een redelijk vestigingsalternatief kan beschikken.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, een troef is voor een hervestiging in een stad als Jalalabad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in deze stad zou kunnen vestigen.

U brengt heden geen andere argumenten aan waaruit zou blijken dat een hervestiging in Jalalabad als onredelijk dient te worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op: *"een manifeste appreciatiefout en schending van art.48/3, 48/4, 48/5, §3, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook een schending van Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker wijst op rechtspraak van het EHRM en stelt nieuwe elementen te hebben aangereikt die een bijkomend onderzoek rechtvaardigen.

Verzoeker vestigt de nadruk op het begeleidende schrijven van zijn advocaat, waarin uitvoerig nieuwe elementen werden uiteengezet die aantonen dat er sprake is van een gewapend conflict waarbij de veiligheid van de burgers in het gedrang komt.

Vervolgens betoogt verzoeker:

"Het Commissariaat-Generaal toetst haar beslissing tot niet-ontvankelijkheid af aan het bestaan van een intern beschermingsalternatief in de stad Jalalabad in de Afghaanse provincie Nangarhar.

Nochtans betreft het onderzoek van een dergelijk intern beschermingsalternatief een onderzoek over de grond van de zaak. In een beslissing van niet-ontvankelijkheid kan enkel een oordeel geveld worden over het al dan niet bestaan van nieuwe elementen.

28. Het is belangrijk om te benadrukken dat het onderzoek naar een intern beschermingsalternatief pas kan gebeuren wanneer reeds vastgesteld is dat de persoon nood heeft aan bescherming. Indien er immers geen nood is tot vluchten, kan er ook geen nood aan beschermingsalternatief zijn. Pas wanneer de nood aan bescherming wordt vastgesteld, kan vervolgens worden gekeken of deze bescherming op een andere manier geboden kan worden, bijvoorbeeld in een regio van het land van herkomst waar een intern beschermingsalternatief voorhanden is.

29. Wanneer de onderzoekende staat van oordeel is dat er een intern beschermingsalternatief bestaat, moet zij pertinent kunnen aantonen waarom de verantwoordelijkheid niet op haar schouders rust en dat de rechten van de kwetsbare vluchteling, ontegensprekelijk gevrijwaard worden. Het onderzoek naar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsnood moet dan ook gescheiden worden van het onderzoek naar een intern beschermingsalternatief. Er bestaat immers vanzelfsprekend een andere toets en een andere bewijslast die gebruikt wordt bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming dan bij het onderzoek naar de adequaatheid van de bescherming.

30. In casu besluit het Commissariaat-Generaal in de bestreden beslissing finaal dat, daargelaten de situatie in de regio van herkomst, verzoekende partij over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 Vw. Door het voeren van een onderzoek naar een dergelijk beschermingsalternatief bevestigt verwerende partij als het ware dat de regio Nangarhar onveilig is en dat mensen afkomstig uit deze regio nood hebben aan internationale bescherming. Zulks kan echter niet beoordeeld worden in een beslissing tot niet-ontvankelijkheid die niet ingaat op de grond van de zaak."

Voorts doet verzoeker gelden:

"Zelfs wanneer reeds uitspraken kunnen gedaan worden overeen intern beschermingsalternatief in een beslissing tot niet-ontvankelijkheid dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-Generaal beweert, wel degelijk nieuwe elementen aangebracht heeft die de kans aanzienlijk groter maken dat men voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en die aantonen dat Jalalabad niet redelijkerwijze als intern beschermingsalternatief kan worden gezien. In de bestreden beslissing is verwerende partij van oordeel dat verzoekende partij er niet in zou slagen aan te tonen dat er geen sprake is van een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de stad Jalalabad. Op die manier legt verwerende partij de bewijslast onterecht bij verzoekende partij."

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming in het algemeen en een intern vestigingsalternatief in het bijzonder. Vervolgens voert hij aan:

“Verzoekende partij toont nadrukkelijk aan dat er geen sprake kan zijn van een relevant en redelijk intern beschermingsalternatief. In voorliggend geval zijn namelijk verschillende nieuwe elementen aanwezig, zoals uiteengezet in het begeleidend schrijven bij het verzoek om internationale bescherming. Eerst en vooral is er de wijziging van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en meer specifiek in de stad Jalalabad die voorheen als veilig intern vestigingsalternatief werd gezien. Daarnaast is er ook een wijziging in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting met betrekking tot de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in de stad Jalalabad.

40. Het initiële bevel om het grondgebied te verlaten bevatte geen actuele analyse van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van een terugzending van verzoekende partij naar zijn land van herkomst. De toetsing is namelijk foutief want gebaseerd op een analyse door het CGVS van de veiligheidssituatie in Jalalabad dd. 17 november 2017. Intussen is de situatie in de provincie Nangarhar verslechterd waardoor geen sprake meer kan zijn van een relevant intern beschermingsalternatief in de stad Jalalabad.”

Verzoeker geeft vervolgens, in randnummers 41 tot en met 45 in het voorliggende verzoekschrift, een uitgebreide uiteenzetting omtrent de algemene (veiligheids-)situatie in de provincie Nangarhar in het algemeen en de stad Jalalabad in het bijzonder.

Hij wijst op hetgeen UNHCR in zijn richtlijnen inzake Afghanistan aangeeft omtrent het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief en wijst op een arrest van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker voert aan:

“Het is daarbij frappant dat het Commissariaat-Generaal oordeelt dat er geen sprake is van nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. Dit nu dit arrest gevoegd werd in het begeleidend schrijven en nu net uit dit arrest de erbarmelijke leefomstandigheden blijken waarin in de overbevolkte stad Jalalabad geleefd moet worden bij gebrek aan voorzieningen, gezondheidszorg en rekening houdende met de heersende armoede.

Het gevoegde arrest toont aldus duidelijk aan dat deze stad hoe dan ook niet als een redelijk intern beschermingsalternatief gezien kan worden.”

Verzoeker wijst daarnaast op informatie, onder meer deze van verweerder, over de levensomstandigheden in Nangarhar en Jalalabad, onder meer voor ontheemden en personen die terugkeren. Hij concludeert daarbij:

“De algemene leefomstandigheden in Jalalabad zijn vaak zeer precair voor terugkerende Afghanen waardoor niet zonder meer geoordeeld kan worden dat sprake is van een redelijk intern beschermingsalternatief. Uit het reeds geciteerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting dd. 21 oktober 2019 bleek zelfs dat er voor een jonge en gezonde man die voor zijn komst naar België nog drie jaar in Jalalabad had gewerkt geen sprake kon zijn van een redelijk intern beschermingsalternatief in de stad Jalalabad”.

(...)

53. Gelet op deze conclusie is het dan ook opvallend dat het Commissariaat-Generaal met geen woord spreekt over het aangevoerde arrest in haar bestreden beslissing. Zoals reeds uiteengezet werd dit arrest nadrukkelijk geciteerd in het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoekende partij gevoegd bij het verzoek om internationale bescherming.

54. Om die redenen kan voor verzoekende dan ook geen intern beschermingsalternatief in Jalalabad worden weerhouden. Ten aanzien van verzoekende partij werd vervolgens de persoonlijke situatie in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

(...)

55. Wat betreft deze persoonlijke omstandigheden in hoofde van de heer S. (...) dient benadrukt dat hij steeds in zijn dorp heeft gewoond en met afkomstig is van de stad Jalalabad. Hij bezocht de stad in zijn vroege jeugd jaren heel af en toe en verbleef er ook kort vooraleer hij, op minderjarige leeftijd, naar België kwam in 2009. Het is onmogelijk om aan deze korte bezoeken aan de stad op zeer jonge leeftijd de nodige waarde toe te kennen om te kunnen spreken van een redelijk intern beschermingsalternatief daar hij er nooit effectief gewoond heeft.

56. Bovendien geeft verwerende partij aan dat verzoekende partij op basis van zijn beroepsgerichte opleiding en werkervaring vlot werk zal vinden in Jalalabad. Zulks kan echter niet zonder meer aangenomen worden nu verzoekende partij nooit effectief in Afghanistan, laat staan in Jalalabad gewerkt heeft en de werkomstandigheden en werkgelegenheid er allesbehalve vergelijkbaar zijn met de omstandigheden in ons land. Dit blijkt bovenal nu zelfs voor een jonge en gezonde man, die drie jaar in

Jalalabad had gewerkt voor zijn komst naar ons land, werd geoordeeld dat een intern beschermingsalternatief in de stad Jalalabad niet redelijk was.

57. Op dit ogenblik woont verzoekende partij al meer dan 12 jaar niet meer in zijn geboorteregio Nangarhar. Hij heeft zijn sociaal netwerk ontwikkeld in België en heeft geen banden meer met Afghanistan. In een arrest van 27 februari 2014 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in een gelijkaardige zaak dat de voorwaarde van het bestaan van een effectief sociaal netwerk wel degelijk als essentieel bevonden wordt voor de vaststelling of er al dan niet een intern beschermingsalternatief bestaat:

(...)

58. In casu veronderstelt het Commissariaat-Generaal in haar beslissing dat hij familie heeft waarbij hij terecht kan, "wat niet kan worden uitgesloten". Het weze echter nogmaals benadrukt dat de bewijslast hieromtrent rust bij de overheid die de beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijken geen elementen op basis waarvan onomstotelijk kan komen vast te staan dat verzoekende partij familieleden in Jalalabad zou hebben. Verzoekende partij geeft aan geen contact meer te hebben met zijn familieleden. Zo heeft hij reeds 3 jaar geen contact meer met zijn moeder en weet hij enkel nog met zekerheid dat zijn zus en oom nog in leven zijn, ook met hen heeft hij echter al meerdere jaren geen contact meer. Minstens kon het Commissariaat-Generaal zich bij de beoordeling van het sociale netwerk in de stad Jalalabad niet baseren op het eerder gevoerde onderzoek bij de voorgaande beoordeling op 27 november 2017. Bij gebrek aan enige verankering in de stad kan Jalalabad dan ook niet als redelijk beschermingsalternatief beoordeeld worden."

Verzoeker doet daarnaast gelden dat verweerder hem opnieuw had moeten horen. In dit kader stelt hij:

"59. Het Commissariaat-Generaal had verzoekende partij bovendien opnieuw moeten horen over de familiale banden in Afghanistan op dit ogenblik. Door dit niet te doen, was verwerende partij niet op de hoogte van de concrete familiale relaties hic et nunc en steunt zij haar beslissing dan ook op een onvolledig dossier. Nochtans schrijft het zorgvuldigheidsbeginsel voor dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing."

Verzoeker concludeert:

"60. In casu kan geen sprake zijn van een zorgvuldige voorbereiding van huidige bestreden beslissing nu de motivering ervan voornamelijk gebaseerd is op het onderzoek zoals gevoerd door het Commissariaat-Generaal op het ogenblik van de intrekking van de subsidiaire bescherming dd. 27 november 2017. Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden

61. Gelet op voorgaanden waren er wel degelijk nieuwe elementen aanwezig zoals bedoeld in artikel 57/6/2 Vw. die het volgend verzoek aanzienlijk hadden kunnen verantwoorden en staven.

Het is eveneens vanzelfsprekend dat deze nieuwe elementen niet eerder konden worden aangebracht aangezien deze simpelweg nog niet hadden plaatsgevonden.

62. Het Commissariaat-Generaal oordeelt onterecht dat er geen sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken om een internationale bescherming te verkrijgen. Het Commissariaat-Generaal meent in haar beslissing tot niet-ontvankelijkheid wel te kunnen oordelen dat de stad Jalalabad een veilig en redelijk intern beschermingsalternatief is in de zin van artikel 48/5 §3 Vw. Nochtans gaat zij hierbij voorbij aan het karakter van een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Om te kunnen spreken van een intern beschermingsalternatief moet er reeds sprake zijn van een beschermenswaardige situatie. In een beslissing tot nietontvankelijkheid kan dan ook geen sprake zijn van een oordeel over het al dan niet bestaan van een intern beschermingsalternatief.

63. Zelfs wanneer de beoordeling van het intern beschermingsalternatief in deze op zijn plaats zou zijn geweest, dient vastgesteld te worden dat verwerende partij er een manifest onjuiste interpretatie op na houdt. Zo vormt het willekeurig geweld voor burgers in Jalalabad actueel wel degelijk een reeel risico. Gezien het toenemend aantal burgerslachtoffers vormt de toestand in de stad Jalalabad wel degelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van een gewapend conflict.

64. Los van de relevantie van het intern beschermingsalternatief dient eveneens de redelijkheid ervan beoordeeld te worden vooraleer te kunnen spreken over een veilig intern beschermingsalternatief. Verwerende partij laat echter na om de redelijkheid van het alternatief te onderzoeken. Uit het eigen rapport van het Commissariaat-Generaal en het arrest van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting blijkt de stad Jalalabad niet redelijkerwijze als veilig toevluchtsoord beoordeeld te kunnen worden voor verzoekende partij gelet op de slechte algemene leefomstandigheden. Daarenboven heeft verzoekende partij geen enkele persoonlijk band met de stad of netwerk om op terug te vallen. Om al deze redenen is het weerhouden van het intern beschermingsalternatief in de stad Jalalabad niet redelijkerwijze mogelijk.

65. Verwerende partij neemt onterecht een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door te stellen dat er geen sprake zou zijn van nieuwe elementen. Nochtans werd in het begeleidend schrijven uitdrukkelijk verwezen naar dergelijke nieuwe elementen. Betreffende de beoordeling van het intern beschermingsalternatief oordeelt het Commissariaat-Generaal manifest onjuist dat er sprake zou zijn van een veilig en redelijk toevluchtsoord in Jalalabad. Zij legt de bewijslast aangaande het bestaan van een dergelijk intern beschermingsalternatief bovendien onterecht bij verzoekende partij door te stellen dat zij het tegendeel niet aantoont. Zij gaat daarbij voorbij aan haar eigen onderzoeksplicht en de omkering van de bewijslast.

66. Gelet op voorgaande, schendt verwerende partij de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, §3, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook een artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

67. Het enig middel is gegrond."

2.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofddorde om hem internationale bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

2. Begeleidend schrijven bij het verzoek om internationale bescherming van de heer F.S. (...) door zijn raadsman dd 21 februari 2020;

3. Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding dd. 27 januari 2020;

4. RvV van 21 oktober 2019, nr. X

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij doet gelden dat verweerder hem opnieuw had moeten horen over zijn familiale banden in Afghanistan.

Verzoeker dient in dit kader immers te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien welk belang verzoeker erbij heeft om *post factum* op te werpen dat er een persoonlijk onderhoud had moeten plaatsvinden. Uit niets blijkt dat hij het CGVS verzocht om in het kader van zijn huidig, volgend verzoek om internationale bescherming (opnieuw) te worden gehoord. Verder duidt hij niet wat hij tijdens zulk nieuw persoonlijk onderhoud dan wel concreet had willen toevoegen of uiteenzetten omtrent zijn familiale banden in Afghanistan. Bovendien had hij de kans om de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift en heeft hij van deze gelegenheid ook gebruik gemaakt.

3.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Verzoeker vecht de bestreden beslissing evenmin op dienstige wijze aan waar met recht gemotiveerd wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

3.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Verzoeker komt in het onderhavige verzoekschrift enkel terug op en voert slechts betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Nangarhar en de stad Jalalabad in het bijzonder. Hij tracht met zijn betoog aan te tonen dat hij in Jalalabad, in tegenstelling met wat in de bestreden beslissing wordt aangegeven, niet beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing aldus geheel ongemoeid waar omtrent de overige door hem aangevoerde asielmotieven gemotiveerd wordt:

“Ten eerste dient benadrukt te worden dat u uw tweede verzoek om internationale bescherming pas indiende op 20 februari 2020, vier dagen voor uw geplande repatriëring naar Afghanistan. Nochtans nam het CGVS reeds een beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus op 17 november 2017, en bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 16 april 2019. Dat u meer dan tien maanden na deze definitieve beslissing door de RVV wachtte om een tweede verzoek in te dienen, en dit pas deed nadat uw repatriëring reeds werd gepland, stelt uw nood aan internationale bescherming reeds een eerste maal ernstig in vraag.

Ten tweede, met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name de persoonlijke problemen waardoor uw leven in gevaar zou zijn (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 5.1), moet worden beklemtoond dat het CGVS al in de beslissing van 29 oktober 2010 tot de bevinding kwam dat deze problemen ongeloofwaardig zijn en dus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet op basis van de algemene toestand in uw regio van herkomst. U diende daarenboven geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Uw toekomstige verklaringen dat u sinds 2008 niet meer in Afghanistan bent geweest, u er enkel nog uw moeder hebt, reeds drie jaar geen contact meer met haar hebt en er bijgevolg niets of niemand meer heeft (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1), werpen geen ander licht op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bovendien is het opmerkelijk dat u even later dan weer stelt dat u niet meer terecht kan bij uw familie in Afghanistan omdat u een ongehuwde man bent (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 2.1 en 2.2), hetgeen niet rijmt met uw bewering niemand meer te hebben in Afghanistan. De stelling dat u in Afghanistan op uw leeftijd zou moeten getrouwd zijn en kinderen hebben en bijgevolg niet zou worden geaccepteerd binnen de samenleving (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 2.2), toont evenmin aan dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land. Uit niets blijkt immers dat u in de toekomst niet meer zou kunnen trouwen en kinderen krijgen in Afghanistan, noch dat u, indien dit effectief niet zou lukken, er bijgevolg

een mensonwaardig leven zou leiden louter en alleen om dat u single bent. Verder ligt de oorzaak van de verbreking van het contact met uw moeder eenvoudigweg bij uzelf. U stelt immers dat u geen contact meer hebt met haar omdat u in de gevangenis zat en u haar dit "gewoon niet kon uitleggen" (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 4.2). Bijgevolg kan worden verwacht dat u het contact met uw moeder, dat tot drie jaar geleden goed onderhouden werd, kan hernemen, en dat u er eenvoudigweg voor kan kiezen haar in te lichten over de feiten en hier de gevolgen van te dragen, of wellicht ook inventief genoeg kan zijn om een andere verklaring voor uw stilte van de afgelopen jaren te geven. Dat uw vader, moeder en andere gezinsleden omwille van uw gevangenisstraf niet meer zouden geaccepteerd worden door andere familieleden (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 4.2) is een zeer hypothetische stelling die u op geen enkele wijze onderbouwt. Eerst en vooral dient u zoals eerder opgemerkt uw naaste familie niet in te lichten over uw gevangenisstraf, en dienen zij dit op hun beurt, in het geval u er toch voor kiest hen in te lichten, niet door te vertellen aan andere familieleden in Afghanistan. In deze context wenst het CGVS er ook nog op te wijzen dat u in het kader van een onderzoek naar een nieuw element in uw dossier (met name uw definitieve veroordeling omwille van de verkrachting van een minderjarig meisje), op 8 november 2017 nogmaals gehoord werd en u destijds verklaarde represailles in Afghanistan te vrezen omwille van uw veroordeling in België (CGVS dd.08.11.2017 p.3), hetgeen echter ongeloofwaardig bevonden werd in de motivering van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat u heden aangeeft angst te hebben om uw familie in te lichten over uw veroordeling en dat uw familie niet meer zou geaccepteerd worden omwille hiervan (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 4.2), bevestigt nogmaals dat er van uw bewering dat uw veroordeling destijds reeds gekend was in Afghanistan, niets aan was en doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft het feit dat u hier naar school geweest bent en uw verklaring dat u niet terug kan naar Afghanistan omdat u helemaal veranderd bent en niet meer binnen de Afghaanse cultuur zou passen (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.2 en vraag 5.1), kan het CGVS ook hiervoor geen nood aan internationale bescherming vaststellen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw verblijf in Europa sinds 2008 van u een dusdanig andere jongeman zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en u zich niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze. Uw verklaring wat betreft uw aanpassing aan de Belgische cultuur, wat dit ook moge betekenen, houdt bovendien geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag, noch houdt zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze in het voorliggende verzoekschrift geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Waar verweerder in de bestreden beslissing op omstandige wijze motiveert dat en waarom verzoeker in Afghanistan in Jalalabad beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en verzoeker deze motivering uitgebreid tracht te weerleggen in het verzoekschrift, dienen partijen voorts te worden gewezen op de inhoud van 's Raads arrest nr. 219 914 van 16 april 2019.

In het voormelde arrest, werd omtrent de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus die initieel aan verzoeker werd verleend in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geoordeeld als volgt:

"Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c), uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij op 9 augustus 2017, bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, veroordeeld werd tot (onder meer) een gevangenisstraf van 38 maanden wegens het plegen van de misdaad van verkrachting op de persoon van een kind boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar. Verzoeker betwist evenmin dat de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, hierbij overwoog dat de feiten ernstig zijn en in zijn hoofde getuigen van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de seksuele integriteit van een minderjarige, dat hij schaamteloos misbruik heeft gemaakt van een jong en weerloos meisje om aan zijn eigen seksuele lusten te kunnen voldoen en dat het noodzakelijk is om hem een strenge straf op te leggen om hem het ontoelaatbare van zijn gedrag te doen inzien.

In navolging van de commissaris-generaal is ook de Raad van oordeel dat uit het geheel van de voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel

55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen enkel argument aan om deze beoordeling te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven over de redenen die hij aanbracht tot behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus volledig ongemoeid laat:

“Gevraagd waarom u de vluchtelingenstatus dient te behouden, verwijst u in de eerste plaats naar de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.3). Verder stelt u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u hier veroordeeld werd voor het verkrachten van een minderjarig meisje. U vreest dat dorpelingen, opstandelingen of autoriteiten in Afghanistan u hiervoor met de dood zullen bestraffen (CGVS, p.3). Op het einde van het gehoor verwijst u ook nog eens naar het asielmotief dat u tijdens uw asielprocedure uiteenzette, met name het probleem dat uw familie met een persoon genaamd M. (...) zou hebben gekend (CGVS, p.9). Deze gegevens werpen op zich echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Ze doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied (cf. infra).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, iuncto artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.”

Verzoeker diende tegen het voormelde arrest geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker, of hij in Jalalabad nu wel of niet zou beschikken over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, hoe dan ook dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoekers betoog inzake het ontbreken in zijner hoofde van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet niet worden gezien als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT